

ЖЕРЦІ ІМПРЕЗИ

МАЙЖЕ НАУКОВИЙ ТРАКТАТ
ЗІ СФЕРИ ПОЛІТИЧНОЇ ПАТОЛОГІЇ

Дрогобич
Видавнича фірма
"ВІДРОДЖЕННЯ"
2003

УДК 821.161.2-92
ББК 84.4УКР-4
І-19

Нова праця політолога і публіциста Василя Іванишина "Жерці імпрези" у памфлетній формі окреслює деякі потворні явища нашого суспільно-політичного життя – те, заважає реалізації української національної ідеї, примітивізує нашу політику і заважає історичному поступу нації.

Видання розрахована на широке коло читачів.

ISBN 966-538-142-3

© В. Іванишин, 2003.

© ВФ „Відродження”, 2003.

...Вступаючи у світ української політики, знайомлячись із його суб'єктами... ми покидаємо сферу класичної політології, формальної логіки та здорового глузду і поринаємо в якесь політичне задзеркалля, де панують гротеск і сюрреалізм, де помінялися місцями ліве і праве, де ніщо не є тим, чим називається і за що себе видає.

"Вибір нації-2002"

У нинішньому політичному словнику явно бракує двох термінів на позначення давно сформованих понять. Пропонований текст – скромна спроба заповнити цю суспільствознавчу і політологічну прогалину.

І відразу – одне застереження: хай не збиває читача з пантелику звукова і графічна подібність слів, зміст яких розкривається нижче, із мистецтвознавчими термінами "імпресіонізм" та "імпресіоністи". За цю ненавмисну і цілком випадкову параномазію автор наперед просить вибачення у представників і шанувальників цього напрямку в малярстві та літературі, знаного всім, хто не пропустив той урок у школі, на якому вивчалася новела М. Коцюбинського "Intermezzo".

Імпресіонізм (від *імпреза* – урочистість, святкування) – надзвичайно поширена в українському громадському і політичному житті практика, суть якої полягає в тому, щоб 1) виявлення,

осмислення і розв'язання будь-якої проблеми підміняти святкуваннями; 2) не бути кимось, а видавати себе за такого; 3) не діяти, а робити враження, створювати ілюзію діяльності; 4) формувати громадську думку за допомогою *імпрезіоністів*.

Іноді імпрезіонізм виявляється як хвороба, що може вразити і звичайну людину – суспільно активну, але надмірно честолюбну. Симптоми: виникає нестримний потяг до імпрез, паталогічна жадоба уваги, оплесків, похвал та слави і руйнівне узалежнення від них. Рекомендовані запобіжно-профілактичні засоби: критика, самокритика, самоіронія (дехто пропонує ще й такий радикальний засіб, як регулярне самобичування). На жаль, ефективні вони тільки за наявності розуму, великої сили волі та бажання не заразитися. Оберігання інфікованого імпрезіонізмом іншими способами (наприклад, механічним викресленням такого зі списку залучених до імпрез), часто призводить до катастрофічних наслідків (неврози, психози, депресії, інсульти, інфаркти тощо). Бували і летальні наслідки.

Імпрезіонізм, отже, вражаючи передусім психіку, тим самим творить специфічний параноїдальний тип людей – *імпрезіоністів*.

Імпрезіоністи (від *імпреза* – урочистість, святкування) – категорія істот, без яких не обходиться жоден публічний захід, жодне святкування і покликанням чи завданням яких є робити потрібне враження, імітувати діяльність та скеровувати громадську думку з головного на другорядне.

Іноді це так звані "*коли*" (наголос на першому складі), або ж "*колики*" чи "*кілки*" (від "*колишині*") – особи, які колись у той чи інший спосіб виявили себе у боротьбі з комуністичним режимом. Зараз вони успішно промишляють колишніми заслугами, про які невтомно нагадують громаді. Деякі з них справді постраждали за ідею, деякі видумали собі героїчні і мученицькі біографії борців, декому такі життєписи написали спецслужби, але всіх їх об'єднує і відрізняє від справжніх борців і трудівників, героїв і мучеників те, що терновий вінець вони носять хвацько, як російську пілотку, – трохи набакир. За банку майонезу, зеленого гороху і кілограм гречки до свят вони готові легітимізувати як борця за національні інтереси будь-якого злодія.

Іншу категорію імпрезіоністів складають "*гери*" ("*героїчні родичі*"): ті, що самі не брали участі у визвольних змаганнях 40-50-х років, але є реальними або вдаваними нащадками таких. Найбільш численні серед них – "небожі". Виділяються частим повторенням фрази "Моя тітка була зв'язковою УПА". Ця фраза ні до чого не зобов'язує самих "небожів", але виголошується ними, щоб присутні відчули обов'язок поважати (висувати, обирати, призначати на якусь посаду тощо) такого "породистого" колегу.

Численні серед нинішніх імпрезіоністів "*відуни*" (від "*відати*"), серед яких можна розрізнити два види: "*читачі*" і "*знавці*". Переважно це колишні активні "бійці ідеологічного фронту", які вчасно зіскачили з комуністичної платформи і стали "демократами" або прилаштувалися в команді когось із лідерів та лідерчуків "демократії". За свою незаперечну заслугу і патріотичну винятковість мають те, що колись щось "таке" читали (переважно "Історію..." М. Грушевського), – це "читачі"; або когось із відомих дисидентів чи хоча б їх родичів знали (часто – стежили за ними за дорученням КГБ), – це "знавці".

Інший різновид імпрезіоністів – "*небувісти*" (від "*не був*"). Це колишні холоуї та донощики різних радянських начальників і парторгів. Вони роками вислужували собі право вступити в КПРС, навіть стояли на негласній черзі, але з різних причин (процентна норма для службовців, хронічний алкоголізм, цілковитий моральний розклад, абсолютна і компрометуюча особиста і фахова нікчемність тощо) так і не змогли цього зробити. Оскільки ніяких інших заслуг приписати собі вони не можуть, то зараз їм нічого не залишається, як із гордістю виголошувати: "Я ніколи не був у комуністичній партії!" Але ця фраза – тільки для публічного використання: у середовищі самих імпрезіоністів жодного ентузіазму вона не викликає, бо сприймається

багатьма як зловорожий натяк. Якщо ж якийсь підпилий небувіст безтактно ляпне таке на імпрезі самих імпрезійоністів, то це псує настрої усім: вони знають, що зараз замість звичного обміну компліментами будуть змушені вкотре вислуховувати плутані пояснення-виправдання своїх колег – колишніх комуністів.

Ще один різновид – "*шміраки*" (від галицького "*шмір*" – мазь для коліс). У 40-50 роках ХХ ст. так називали енкаведистів-облашників, що тероризували західноукраїнські села, як це роблять зараз їхні спадкоємці в Чечні. Тепер це слово знов у вжитку. "Шміраки" – це дві підгрупи імпрезійоністів. Перша – "*ляпаки*" (від *ляпати язиком, заляпувати*). Її складають цілковиті нікчеми, яким через це ніяк не вдається вибитись вище. Для пояснення своїх невдач і для того, щоб здаватися вищими від інших, вони роблять те, на що тільки й спроможні: мажуть дьогтем усе і всіх з метою принизити. Друга – це "*златоусти*": імпрезійоністи-інтелектуали, для яких приналежність до українського народу – це справжня кара Бога. Тим більше, що часто це напівукраїнці, які старанно маскують своє походження. Упізнати обидві підгрупи шміраків легко за їх улюбленими словесними формулами: "А хто він (вона) такий (така)?", "Я особисто проти нього нічого не маю, але люди кажуть...", "От його хвалять, а насправді...", "Що тут зробиш, як наш народ такий...", "Бо ми, українці, такі є...", "У нас, українців, такий менталітет..." Люблять перебирати чужу брудну білизну. Люблять руйнувати авторитети українських діячів минулого. Залюбки приписують цілому народові ті недоліки окремих людей, які сформовані в умовах неволі, але аж ніяк не є органічними і невід'ємними рисами національного характеру. Різні антиукраїнські сили залюбки використовують обидві ці підгрупи для реалізації своїх денационалізаторських проєктів в Україні. Основне завдання шміраків – формування в українців комплексу меншовартості. Але між цими підгрупами є велика різниця: златоусти своє антиукраїнське підступно-фарисейське шмірацтво здійснюють свідомо, із далекосяжного розрахунку, а ляпаки – здуру, через своє національно-духовне каліцтво; златоустам за їх шмірацтво платять (долари, візи, нагороди, посади, запрошення на різні імпрези тощо), а ляпаків – тільки поблажливо похваляють.

Численні серед імпрезійоністів "*нудисти*" (від *нудьгувати*). Це ті, що знудьгувалися на імпрезах і зібраннях самих імпрезійоністів, стомилися від політичної бездіяльності, але самі не можуть придумати чогось такого, що допомогло б їм заволодіти увагою людей. При зустрічах начебто мимохідь кидають фразу: "Знаєте, добре б якось зустрітися, поговорити. Бо треба би щось робити". Звичайно, робити що-небудь їм зовсім не хочеться, а от поговорити про потребу якоїсь діяльності вони завжди готові. Крім того, це чудова нагода прозондувати настрої і вивідати плани політично активного співрозмовника. Може пригодиться...

Особливу категорію складає нечисленна, але криклива група "*ябунів*" і "*ябистів*". Очевидно, це така кара Бога на імпрезійоністів. Вони всім готові виписувати наряди на роботу, до всіх мають гострі претензії за відсутність радикалізму. Самі, звичайно, нічого не роблять, зате завжди незадоволені всім і всіма і час від часу голосно кричать: ябуни – "**Як буде необхідність, то я й автомат візьму!**"; ябисти – "**Я би стріляв всіх підряд!**" Полохливі імпрезійоністи умлівають від жаху і намагаються ябунів та ябистів не дратувати.

Ми назвали лише деякі групи імпрезійоністів. Дехто з політпаталогів виділяє серед них ще й такі типи, як "лизуни", "прилипали", "санчо-панси", "шашелі", "трутні", "хвости", "шістки", "шакалі", "пердуни", "фарисеї" тощо. Однак у зв'язку з тим, що ознаки, які ці вчені використовують у своїй класифікації як диференційні, властиві майже всім імпрезійоністам і тому є насправді атрибутивними для цілого класу, то більшість учених схильна вважати перелічені лексеми не назвами окремих типів, а варіантами та метафоризованими прикладками основної, інваріантної назви – "імпрезійоністи".

Як бачимо, вичерпна систематизація і класифікація імпрезійоністів – справа майбутнього.

Сподіваємось – близького...

Безсумнівним є те, що імпрезійоністи – дуже різні. Але є низка характерних ознак, які властиві їм усім і які виділяють їх в окреме суспільне явище.

Так, усі імпрезійоністи надзвичайно діяльні, постійно заклопотані, завжди зайняті. Дуже квапляться, ніколи не мають часу, – про що можуть годинами розповідати кожному зустрічному. Люблять ділитися тим, що вони робили і роблять, рідше – що зробили. Але кожную спробу з'ясувати, які ж наслідки-плоди їхньої діяльності, завжди сприймають як особисту образу.

Палкі прихильники теорії "малих діл". Але якщо творці і послідовники цієї теорії з XIX ст. через дрібні, малопомітні справи намагалися утверджувати велику ідею національного відродження і визволення, то для наших імпрезійоністів малі справи – це засіб ухилитися від боротьби за реалізацію української національної ідеї, створюючи, проте, враження, ніби вони (і тільки вони!) якраз саме цим і займаються.

Імпрезійоністи політично різношерсті, але дуже активні. Усі вони – члени. Тобто перебувають у різних партіях, громадських об'єднаннях, комітетах тощо. Відмінні організатори традиційних у нашій історії ТВВ – товариств для взаємного шанування. Усі без винятку належать до таємного неформального ордену (колись, на межі XIX і XX ст., партії) КВД – Куди Вітер Дме. Деякі дослідники твердять, що існують якісь таємні знаки, за якими імпрезійоністи різних регіонів безпомилково впізнають один одного. Правда, є також прихильники біологічної версії, які стверджують, що тут справа у специфічному запаху, що йде від імпрезійоністів, – вони, мовляв, нюхом чують свого.

Обожнюють титули – теперішні або хоч колишні: аби тільки були якомога довші. І не тільки власні. Якщо імпрезійоніст надає слово навіть нормальній людині, яку присутні добре знають, то все ж сумлінно перераховує всі її посади, заняття, заслуги, нагороди і чесноти. Для імпрезійоніста – це і спосіб сподобатись рекомендованому, і нагода задекларувати позитивне ставлення свого середовища (керівництва) до нього, і засіб продемонструвати присутнім власну поінформованість, ерудицію та компліментарну спроможність. Інші імпрезійоністи уважно і ревниво вслухаються в такий перелік: що довший титул виголосить їхній колега, то більша ймовірність, що саме йому, а не їм буде доручено рекомендувати на наступному зібранні якогось керівника чи заїжджого імпрезійоніста.

Постійно підкреслюють, що вони – патріоти. Чомусь вважають, що патріотизм (любов до батьківщини) – це така заслуга, не підозрюючи, що це природна якість і святий обов'язок кожної нормальної людини. Прагнуть закріпити за собою монополію на патріотизм і навіть думки не допускають, що це почуття може бути властиве людям з інших середовищ. Тому намагаються неімпрезійоністів до патріотичних імпрезій і справ не допускати. Свого часу імпрезійоністи гвалтом кричали, що вони демократи. Докричалися до того, що слово "демократ" стало новою лайкою. Щось подібне тепер відбувається із терміном "патріот": його узурпація імпрезійоністами спричиняє негативне сприйняття цього слова в суспільстві, бо люди починають ототожнювати патріотизм із імпрезійонізмом. Не відрізняють почуття (патріотизм) від світогляду (націоналізм), а тому або заявляють, що це те саме, або протиставляють ці поняття, – навіть постійно пропонують замінити негативний для них термін "націоналізм" на "патріотизм" (ще – традиціоналізм, консерватизм, солідаризм тощо). А подібність і відмінність тут – як між рибами та оселедцями: кожен оселедець – риба, але не кожна риба – оселедець; кожен націоналіст – патріот, але далеко не кожен патріот – націоналіст...

Улюблена самоназва імпрезійоністів – "еліта" (інші, вужчі самоназви – "чолові діячі", "видатні громадські діячі", для дрібноти – "скромні трудівники на громадській ниві" тощо). У народі за ними закріпилися назви "професійні патріоти", "демократи в законі" та ще ціла низка більш

точних означень, але, на жаль, утворених із ненормативної лексики, що не дає нам можливості включити їх у цей текст.

У більшості імпрезіоністів хворий зір. Їм постійно двоїться в очах, а тому багато що для них якесь двоїсте, "неоднозначне": і Т. Шевченко, і Д. Донцов, і С. Бандера, і ОУН, і УПА, і "Тризуб" ім. С. Бандери, і волинська різня, і націоналізм, і національна ідея, і комуністичний режим, і "червоні"... Деякі навіть Святе Письмо сприймають лише частково. Те, чого не розуміють, вважають хибним і навіть шкідливим.

Часто хворіють на манію величі, що, зрештою, властиве не тільки їм, а й багатьом іншим духовним карликаам.

Схильні до графоманії. Зокрема, залюбки пишуть (або погрожують, що пишуть) щоденники, спогади, історії, мемуари, що використовують із потрібною метою: а) щоб увійти в історію – до того ж у вигідному світлі; б) для підвищення свого авторитету серед неписучих колег; в) для шантажу своїх реальних чи потенційних критиків та опонентів: от ти, мовляв мене критикуєш, а я про тебе таке напишу!..

Імпрезіоністи ідейно-політично безплідні, як мули, а тому діють за принципом омели: паразитують на чужих їм ідеях та славі патріотичних об'єднань. У кожному з цих середовищ, як і в громаді, дуже виділяються своєю агресивною активністю – як омела у кроні дерева своєю зеленню. На кожного, хто може затьмарити їх "зеленість", накидаються разом і спільно його з'їдають чи витісняють.

Імпрезіоністи двомовні: одне говорять людині у вічі, але зовсім інше кажуть про неї поза очі.

Ідейність імпрезіоністів виражається в тому, що вони здатні заковтнути, звести до свого рівня, спримітивізувати і продати (до того ж – дуже вигідно!) будь-яку ідею, її носія і навіть цілу організацію. Алергію у них викликає тільки ідея державності української нації – українська національна ідея, тому вони її уникають.

Мають дуже розвинений нюх на кон'юнктуру, а тому вони – незмінні сподвижники кожного діяча (найкраще – імпрезіоніста), дотичність до якого дає їм можливість утвердитись у ролі політиків і з яким вони будуть доти, доки їм це вигідно. Імпрезіоністи, завдяки своїй специфічній ідейності і такій же моральності, легко долають дистанцію "від неділі до п'ятниці", тобто від "Слава Тобі!" до "Розпни Його!"

На цій підставі імпрезіоністів часто звинувачують у зрадництві, що вони обурено відкидають. І мають рацію. Посудіть самі.

По-перше, ніякої ідеї імпрезіоністи ще не зраджували, бо ніколи в жодну не вірили. Ідеї вони вибирають і змінюють, як люди одяг, – відповідно до політичного сезону (кон'юнктури). Так, на ідеях вони розуміються, віддають перевагу імпортованим, знають валютний курс кожної і вміло торгують ними. Де ж тут зрада? Тут скоріше йдеться про бізнес.

По-друге, саме поняття зради стосовно них недоречно: у ставленні до ідей і людей імпрезіоністи керуються не засадами моралі, яка для них не істотна і їм загалом не властива, а меркантилізму. Тому в їхньому середовищі виправданими є будь-яке відступництво і зміна ідей та людей, якщо внаслідок цього імпрезіоніст одержує якийсь зиск. Треба брати до уваги, що вони ж не борці за ідею, а борці за вигоду і в політику прийшли утверджувати не якісь ідеї, а самих себе. До речі, під вигодою тут не слід розуміти лише матеріальне. Вигода для імпрезіоністів – це і гроші, і посади, і мандати, а головне – визнання, похвали, оплески, слава, вплив, заздрість колег тощо. Заради цього головного вони навіть ідуть часом на суттєві матеріальні жертви.

Імпрезіоністам властивий сильний стадний інстинкт і комплекс поплентача. Вони затяті демократи, тому діють завжди спільно, зграєю і панічно бояться залишитися в меншості. Не здатні ні усвідомити ідею, ні запалитися нею, ні згуртуватися навколо неї, вони з тугою виглядають такого ж безідейного лідера і з радісним меканням плентаються за ним, коли він уже з'явиться. Лідера люблять передусім за те, що ніяких вимог до них він не ставить: аби тільки агітували та голосували за нього і терпляче чекали, коли він їх ошасливить – без будь яких зусиль з їх боку. Імпрезіоністи віддячують йому тою ж монетою і жодних вимог перед своїми вождями ще ніколи не ставили і не ставлять – аби тільки справно платив (їхнім лідерам), давав можливість грітися в промінні своєї слави (їм усім) і своїм авторитетом допоміг посісти якусь посаду чи мандат (хоч декому).

За здобуті посади, становища тримаються міцно, як воші кожуха; пильно стежать, щоб їх не підсидів якийсь "побратим"-конкурент; мають у зв'язку з цим алергію на появу молоді у своєму середовищі.

Їхня улюблена справа – святкові заходи: річниці, похорони, дев'ятини, сороковини, роковини, ювілеї. Бояться живих, зате дуже люблять мертвих, залюбки влаштовують різні імпрези на їх честь і вихваляють їх за відданість ідеям. Цікаво, що це зовсім не заважає їм із таким же завзяттям невтомно паплюжити нинішніх носіїв цих ідей.

Їхні улюблені заняття – наради, засідання, зустрічі із заїжджими імпрезіоністами, колективні скавуління, колективні оплески, колективні гавкання, колективні заяви, колективні поїздки по історичних місцях, колективні фото (знають, що самі вони – ніщо, тому фотографуються завжди біля чогось чи з кимось). А ще – страшенно люблять творити різні штаби, координаційні ради, комітети, блоки, круглі столи тощо, – щоб здаватися суспільно і політично значущими. Місцеві імпрезіоністи щасливі, якщо отримують запрошення на імпрези в область чи столицю; обласні і столичні – якщо вдасться потрапити на імпрези з участю влади, яку вони нібито так ненавидять, чи хоча б лідерів опозиції, яких вони буцім так люблять. Насправді ж імпрезіоністи щиро, самовіддано і навіть жертовно люблять тільки себе, а ненавидять усіх і все, хто чи що не дає їм можливості чи заважає бути імпрезіоністами.

На публічних заходах мріють потрапити в президію або хоч бути згаданим у доповіді. Щасливі, якщо вдасться виступити. Ніколи не лізуть у кишеню за словом: якщо не мають що сказати, то з пафосом говорять про те, які молодці ті, що цей захід влаштували, – не забуваючи згадати і про свою дуже активну участь у цьому подвигу. Якщо зал повний, то відзначають це як чудо, як символічний знак, що віщує близьку перемогу. Якщо ж людей мало, то обов'язково хвалять тих, що прийшли на цей захід, – як подвижників національної справи, навіть якщо ті забрели в зал випадково, ховаючись від дощу. Пізніше докладно перелічують усі стовпи, стіни, стенди, храми і ЗМІ, де розміщали оголошення про захід, і нещадно картають тих, що його зігнорували, – як відступників. Кожен з них любить ставити запитання, а якщо такої нагоди не трапиться, то розповідати потім, яке дуже розумне запитання хотів поставити, з яких незмірних аналітичних глибин воно випливало і який величезний сенс мало.

Їхня справжня стихія – банкетні і заключні фуршети: є золота нагода виговоритися і похвалити себе й один одного. Тут вони – віртуози: за кілька хвилин їм вдається розхвалити як святого навіть закінченого негідника. Їхні тости – це справжні шедеври компліментарної лірики. Хоч пити імпрезіоністи теж люблять і вміють. П'ють за все – навіть за найскоріше подолання пияцтва. Тому пісня "Не пийте, хлопці" (слова С. Пушика) у їхньому середовищі популярності не набула.

Дуже ображаються на наших ворогів і завжди нарікають, що нам, українцям, на відміну від інших народів, дісталися лише підлі, підступні, зрадливі, жорстокі, загребущі, хамовиті,

несправедливі тощо, – просто погань якась, а не вороги.

Дуже люблять "волю" (яку завжди вижебрують у того, хто править і може їм щось дозволити) і панічно бояться Свободи, за яку треба боротися.

Сумлінно облікують свої заслуги. В автобіографічних виступах імпрезіоністи схильні до поетизації – із використанням засобів гіперболізації, драматизації, героїзації. Тому їхні звіти (особливо, якщо вони керівники чи депутати) – це справжні поеми в прозі, перед якими бліднуть "Іліада" й "Одіссея"; це героїчний епос про безкомпромісну боротьбу Добра і Зла; це інтригуюча повість про нездоланні, але подолані перешкоди на тернистім шляху служіння народові; це романтичний твір про Самотнього Звитязця-Змієборця, що невтомно стоїть на сторожі... І люди аплодують злодієві! Очевидно – за художність безпардонної брехні.

У справах особистих імпрезіоністи – винятково злопам'ятні і мстиві, але – обережні. Нападають тільки з-за рогу і ззаду або зграєю. Ніколи публічно не виступають проти ідей, концепцій, програм, а намагаються перевести мову на особисті якості того, хто з цим виступив. Улюблений прийом компрометації противника – поширення чуток, головний аргумент на потвердження власних видумок – посилення на ВТК ("Всі так кажуть!"). Шкодують, що в наш час різко звузилася сфера застосування та знизилась ефективність використання їхніх улюблених жанрів – доносів, "сигналів", доповідних, рапортів, анонімок. Засуди, присуди, наліпки і вирoki своїм противникам видають тільки заочно.

Зате на громадсько-політичному рівні – палкі адепти всепрощення та милосердя щодо катів України. Змагаються із владою у справі вибачення від імені України за те, що колись українці дозволили собі знищити на своїй же землі багато агресорів, окупантів та колонізаторів. Уже вибачилися перед Польщею за Волинь, але зопалу забули попросити прощення за міністра внутрішніх справ генерала Перацького та інших. На черзі – вибачення перед Німеччиною та Росією: і за дії тих же ОУН і УПА, і за більш давні справи. Готують вибачальну делегацію до Монголії. Планують також вибачення перед обрами, печенігами, хазарами і половцями, але ніяк не можуть відшукати їхніх нащадків.

Принципові прихильники безпринципної єдності, яка замінює їм ідейність. Їхня улюблена пісня – "Боже, нам єдність подай", улюблене слово – "злагода". У справі консолідації вони – сповідники кількісного, а не якісного підходу, а тому єднатися готові з ким-завгодно, навіть з явними слугами сатани, – аби було більше, а вони – зверху. Останнім часом демонстрували зворушливе публічне братання з комуністами і соціалістами, запевняючи всіх, що "червоні тепер уже не такі".

Рабодухі з переконання, імпрезіоністи в принципі не здатні до боротьби "на вертикалі": за ідеї, за високі ідеали, за права господаря країни для нації, за національну сутність держави, за народоправну систему влади тощо, – на таке спроможні тільки борці-революціонери, тобто націоналісти. Для імпрезіоністів доступна тільки боротьба "у площині", на їхньому політично-карликуватому рівні: за посади і мандати, за якісь соціально-економічні крихти з панського столу, за частковості та дрібні поступки влади, які ніяк не змінюють бездержавного і підневільного стану нації. Ця хронічна ідейно-політична імпотентність імпрезіоністів виключає саму можливість їх політичної творчості, зокрема у сфері державного будівництва: замість існуючої системи вони можуть запропонувати щось інше (передусім себе і змавповані з чужого або висмоктані з пальця власні проєкти), але ніколи – не краще (націотворче).

Звідси – і своєрідні взаємини імпрезіоністів із владою: виключно з позицій холопського страху, заздрості та святого для них принципу особистої вигоди: вони її або безтямно проклинають (якщо знають, що їм за це нічого не буде), або безтямно хвалять (якщо сподіваються, що їм за це щось перепаде). Іноді вони – за зміну влади. Але під зміною влади мають на увазі тільки заміну

людей влади: із "чужих" – на "своїх" (тобто на них, імпрезюністів). Тому будь-яка політична перемога під керівництвом імпрезюністів не тільки не приносить громаді і нації нічого доброго, але й шкодить, бо розчаровує і знеохочує народ до боротьби. Особливо багато про це могли б розповісти галичани, чії грандіозні перемоги на початку 90-х років і на виборах 2002 року імпрезюністи з великою вигодою для себе розпродали оптом і вроздріб...

Кожна влада (навіть із самих імпрезюністів) позавладних імпрезюністів глибоко зневажає й остерігається їх, але кожна їх терпить, голубить і зрідка підгодовує: обдурити, наркотизувати чи збаранізувати громаду без них практично неможливо.

Засоби масової інформації (ЗМІ) імпрезюністи ділять на дві категорії: на "солідні" (на шпальти чи екрани яких їм вдається проникнути для самореклами) і "ворожі" (усі інші). За цим же принципом поділяють і журналістів.

Майже всі імпрезюністи ходять до церкви – особливо на святкові Богослужіння (імпреза!), практично кожен із них – обов'язково православний чи греко-католик, що вони постійно підкреслюють. Це дуже цікавий феномен, особливо якщо взяти до уваги, що досі ще нікому не вдалося виявити серед них християнина.

Мають своєрідне розуміння Бога і Божих можливостей. Зокрема, їх неможливо переконати, що Бог всюдисущий і всевидящий: вони глибоко вірують у те, що Він бачить на Богослужінні тільки передніх, а тому завжди з усіх сил протискаються ближче до священика.

Дуже люблять судитися, переважно – за образу честі та гідності. Кожного разу це заганяє суддів у глухий кут і вони починають сприймати звинуваченого як чудотворця: йому вдалося принизити те, чого в імпрезюніста-позивача ніколи не було. Але в імпрезюністів свій розрахунок. Суди потрібні їм із трьох причин: по-перше, можна одержати документальне підтвердження, що честь і гідність у них таки є; по-друге, можна розжитися на матеріальну компенсацію; по-третє (і це головне!), уже завдяки самому факту суду імпрезюніст привертає до себе увагу громади. А негативний результат позову можна досить переконливо списати на суддю: "Ну, ви ж знаєте, який у нас суд!.."

Деякі вчені-паразитологи звернули увагу на те, що традиційне вивчення імпрезюністів у класі *homo sapiens* – помилкове і непродуктивне. Бо, на їхню думку, за біологічними ознаками імпрезюністи справді дуже подібні до людей, що збиває з пантелику багатьох класифікаторів, але за функціональними – повинні однозначно трактуватися як паразити (на рівні з хвороботворними мікробами, вошами, гнидами, кліщами тощо) і вивчатися саме як такі (за шкідливістю для громади, суспільства), а не як люди. Несподівану підтримку ці вчені одержали від деяких теологів – із нечисленної групи тих, які ще не втратили своєї національно-духовної ідентичності. Останні вважають, що було б кошунством ототожнювати ці карикатури на людей із вінцем Божого творіння – людиною. Зараз важко сказати, чия думка переважить і чим закінчиться дискусія. Але проблема поставлена, і її треба вирішувати.

Імпрезюністи – всеїдні. Але живляться переважно чужою славою, взаємними похвалами, чутками, плітками, підозрами, обмовами, інсинуаціями. Авторитет керівника, до якого прилипли, – з'їдають моментально.

За статтю імпрезюністи – чомусь переважно самці. Не маючи відповідних знань з біології, ми не можемо переконливо пояснити причин такої закономірності – просто звертаємо увагу шановних читачів на цей цікавий феномен: самки-імпрезюністки – завжди якісь пожмакані, з фальшивим усміхом, злобно-агресивні, з нездоровим блиском в очах і явно сексуально виголоднілі – невідомо чому трапляються значно рідше. Може, українські жінки генетично, психологічно і світоглядно значно стійкіші і більш відпорні до цієї зарази і паталогічної трансмутації, ніж

чоловіки? Наукове пояснення поки що відсутнє.

За національністю імпрезійоністи – малороси: перехідний тип свідомого відступництва від українства і лакейського уподібнення до чужого, переважно – до панівної нації. Оскільки на найбільшій частині українських земель і найдовше панувала Росія – колишня Московія, яка за Петра I вкрала собі в нас назву Русь, а Україну нарекла своєю колонією Малоросією, то звідси й національне окреслення Євгеном Маланюком цих маргіналів як малоросів. У Галичині Іван Франко подібний тип називав ботокудами.

Генетично, за походженням, малороси-ботокуди – це колишні і теперішні українці та напівукраїнці з числа таких соціальних типів, як "татарські люди"; потурнаки; перекинчики; яничари; христопродавці; австрофіли; москвофіли; германофіли; полонофіли; русофіли; советофіли; юдофіли і юдофоби; східноукраїнські хохли; галицькі рутенці, хруні і сабатгої (суботні наймити-неєвреї); закарпатські мадярони і русини; буковинські румунофіли; федералісти; драгоманивці; соціал-демократи; анархісти; "боротьбисти"; укапісти; комуністи; капезеушники; доробкевичі; стрибки ("яструбки"); сексоти; манкурти; "радянські люди"; імперінтернаціоналісти; імперкосмополіти; "загальнолюди"; "демократи"; "теж-націоналісти"; "панславісти"; "панукраїністи"; "солідаристи", "червоні"; "центристи"; демоліберали; імітат-патріоти; вроджені холуї; "добряги" і "кирпогнучкошиєнкови" (*образи-терміни Т. Шевченка*); "шашелі" і "партачі життя" (*образи-терміни Д. Донцова*); "північні патріоти" (*образ-термін В. Самійленка*); "мухоморчики" і "метушлива бездарність" (*образи-терміни Л. Костенко*); "патріоти-іскаріоти" (*образ-термін П. Скуця*) тощо.

Отже, імпрезійоністи – це еліта кожного з названих типів малоросійства-ботокудизму, їхня рафінована і провідна верства. І саме ця верства творить у різних сферах українського суспільного життя (найчастіше – у громадському і політичному житті) нинішню "еліту" – те, що ми називаємо імпрезійонізмом. Тобто, імпрезійоністи – це еліта еліт маргінальних типів, а ніяка не еліта нації, за яку вони себе наполегливо видають.

До слова, про еліту. Імпрезійоністи дуже люблять говорити про свою роль і зусилля у формуванні національної еліти. Коронна їхня фраза: "Ми повинні творити нашу українську еліту". Це допомагає їм одним пострілом убити двох зайців. По-перше, злітає вгору авторитет ініціаторів такої шляхетної справи, тобто імпрезійоністів, які це виголошують. По-друге, якимось само собою розуміється, що той, хто формує майбутню еліту (або збирається це робити), – безсумнівно, сам уже належить до еліти. Що імпрезійоністам і треба було довести...

Звичайно, ніякої еліти нації імпрезійоністи витворити не можуть: еліта бездержавної і підневільної на рідній землі нації твориться тільки в боротьбі за визначальні інтереси цієї нації, а не шляхом псевдопатріотичного базікання. Але чимало дітей і молоді, які потрапляють до їхніх рук, вони таки духовно калічать, витворюючи з них самозакоханих і зарозумілих підпанків, жоден з яких ще палець об палець не вдарив в інтересах нації, а щоб домогтися хоч якось визнання, то з апломбом виголошує: "Я вчився в гімназії!" або ж "Я закінчив Києво-Могилянську академію!" (варіант – якийсь інший престижний навчальний заклад). І часто – це їхня єдина заслуга і найвище досягнення. Серед них трапляються навіть інтелектуали (ясна річ, суттєво денационалізовані і відчутно космополітизовані). Але українські інтелігенти серед них – рідкісний виняток: явище не завдяки, а всупереч "елітотворчим" зусиллям імпрезійоністів та їхніх хлібодавців.

Однак було б великою помилкою шукати корені малоросійства-ботокудизму та імпрезійонізму в національному характері українців. Насправді вони – результат української бездержавності, підневільності, цілеспрямованого чужинецького впливу та багатосотлітньої антиукраїнської селекції.

Малоросійство-ботокудизм, як і його суспільно-політичний вияв імпрезіонізм, – явище всеукраїнське: поширене як на всіх українських землях, так і в місцях розселення українців по цілому світі. Закономірно, що цей тип – "національно-дефективний, скалічений психічно, духово" (Є. Маланюк) – зосереджений переважно в Україні.

Імпрезіоністів-малоросів зустрічаємо, отже, на всіх рівнях – від села до столиці. Найбільш помітні та влізливі – містечкові та районні, однак – тільки в місцевому середовищі. Найвпливовіші – столичні. А найбільш "розкручені" – імпрезіоністи обласного рівня (столичних для цього просто забагато). Їх знають не тільки в обласних центрах, де вони – незмінні учасники всіх імпрез, але, завдяки телебаченню, – і в селах та райцентрах. Низові імпрезіоністи орієнтуються на обласних, пишаються особистим знайомством із ними, чорно заздять їм, між собою залюбки перемивають їм кістки, але масово збігаються на зустрічі з ними (така імпреза і можливість погрітися в променях чужої слави!). Обласні імпрезіоністи глибоко зневажають низових, але не показують цього, а навпаки – навіть потрапивши у Київ, намагаються постійно тримати їх у полі свого зору, часом похвалювати, бо для них "низовики" – підпора їхнього авторитету і надійний канал впливу на громади. Аналогічно столичні імпрезіоністи ставляться до обласних і районних.

У суспільній поведінці для імпрезіоністів, як і для багатьох інших біологічно нижчих істот у природі (наприклад, деяких мікробів, комах, земноводних чи навіть ссавців), властива сезонність, що часто набирає характеру інтермітенції (періодичного сплеску активності): вони особливо активізуються з наближенням виборів. Тут їхнє завдання – роздути чергову безідейну жабу до розмірів високопатріотичного трудяги-вола. Основний агітаційний метод імпрезіоністів – катастрофізм ("Як не виберете мене /нашого/, то все: кінець світу, Україна пропаде негайно!"). Під чию тільки дудку вони не співали!.. Яких тільки пройдисвітів вони не нав'язували громаді в ролі кандидатів!.. Головне – щоб не йшов під прапором української національної ідеї (від таких імпрезіоністи сахаються, як чорт від кадила). Бажано також, щоб був здалека – чужий. Логіка тут така. По-перше, місцевий знає, що вони за птиці, а перед "варягом" можна виставити себе ким хочеш, а отже – отримати більше. По-друге, свого громада знає і, якщо це справді порядна людина, може проголосувати за нього і без імпрезіоністів, а якщо свій – поганець, то агітація може бути безуспішною. Що ж тут заробиш (заслужиш)? А от чужого, навіть пройдисвіта чи просто політичного нікчому, і розкручувати легше, і заробити можна, й у випадку перемоги в нього можна більше вициганити...

То ж вибори для імпрезіоністів – це пора і жнив, і надій.

Крім того, вибори переконують, що наші імпрезіоністи – непомильні. У цілій Вселенській Церкві непомильним визнаний тільки Папа Римський, до того ж – тільки *ex cathedra* ("з кафедри": коли оголошує висновки Церкви з приводу віровчення). Зате наші імпрезіоністи непомильні завжди, скрізь і в усьому, передусім – на виборах. У разі невдачі (а за тринадцять років усі вибори, крім перших, були невдачею для українців) вони завжди легко знаходять винного і невтомно переконують і самих себе, і громаду, що все лихо – саме від когось, поганого, а не від них, хороших. І мають успіх. Адже після жодних виборів обмануті виборці не тільки не гнали гоном імпрезіоністів-агітаторів під три чорти, але навіть не нам'яли жодному з них його продажно-брехливе рило. Бо – вірять імпрезіоністам-малоросам. Ще...

Є різні наукові і практичні рекомендації щодо взаємин із імпрезіоністами. Більшість фахівців із політпаталогії радять уникати контактів із цими типами. Однак це не завжди вдається. Тому поміркованіші рекомендують просто ігнорувати їх. Але і це не завжди можливо. То ж радикальніші єдиною панацеєю проти пошесті імпрезіонізму вважають сумлінне і систематичне биття імпрезіоністів – за давньою методикою "нам'яти рило".

Аргументи радикалів видаються таки більш переконливими і привабливими. Але – з деякими застереженнями.

Так, практика показала, що далеко не кожен нам'яторилий імпрезіоніст внаслідок сеансу інтенсивної п'ястукотерапії припиняє свою шкідливу для нації холуйсько-імітаторську діяльність. Навпаки! Зафіксовано випадки, коли після цієї процедури дехто з них ще більше активізувався. Це спричинило затягу полеміку між сучасними науковцями-політпаталогоми і практиками з п'ястукотерапії: перші закидали другим, що ті не так б'ють, а другі першим – що ті не те радять.

Скоро сумніви почали роздирати і середовище самих політпаталогів – прихильників методики "нам'яти рило". Дехто навіть став на шлях капітулянтства і почав схилитися до відмови від самої методики – як архаїчної, а тому непродуктивної. Інші причину неефективності цього способу боротьби з імпрезіоністами вбачали в тому, що нинішні імпрезіоністи, мовляв, сформовані в суворих умовах комуністичного режиму, а тому більш стійкі до фізичного впливу. Виникла навіть невелика група так званих "антирилівців". Вони дійшли висновку, що оскільки фігуральний вислів "нам'яти рило" насправді означає "бити в лице", то ця методика в принципі не може бути ефективна в боротьбі з імпрезіоністами, бо в тих, мовляв, взагалі відсутнє лице. Їхній головний аргумент: якби імпрезіоністи мали хоч якийсь лице, то не були б імпрезіоністами. Однак широкої підтримки цей нігілістичний підхід не отримав: історія переконливо доводить ефективність методики "нам'яти рило".

Вивести ситуацію з глухого кута допоміг випадок. Один із людей розумової праці (із числа тих, що вправляють антиукраїнські мізки методом п'ястукотерапії) якось розговорився зі своїм сусідом – колись соціальним психологом і підпільним біхевіористом, а тепер – легальним професійним пияком. Той якраз у цей момент перебував у рубіжному стані: був не те, щоб аж дуже тверезий, і не так, щоб аж зовсім п'яний, – іти рівно, правда, уже не міг, але, на щастя, ще все розумів.

П'ястукотерапевт коротко окреслив йому суть проблеми. Біхевіорист, привчений зосереджуватися не так на свідомості, як на поведінці людини, узяв за робочу гіпотезу припущення, що біологічно імпрезіоністи фактично теж люди, подумав і заявив, що знає, як повернути методиці "нам'яти рило" її колишню ефективність. Але задарма, мовляв, секрету не розкриє – потрібен дуже серйозний гонорар. При цьому загнув суму, непосильну для фінансово малоспрможного п'ястукотерапевта: аж півлітра горілки і літрову пляшку пива! До того ж твердо наполягав на передоплаті.

Почалися винятково складні переговори. П'ястукотерапевт вивернув усі кишені, підрахував наявну в нього готівку і заявив, що ще міг би погодитись на окреслену кількість пива, але щодо першої частини, то мова може йти максимум про чвертку. Це принципово, бо, по-перше, він віднедавна (точніше – від ранку) переконаний противник алкоголю, оскільки вчора був на хрестинах, а по-друге – грошей на все не вистачає: бракує цілих 50 копійок. Додатковим пунктом він увів контрвимогу, що пиво вони вип'ють удвох, бо в нього від хвилювання дуже пересохло в роті. Біхевіорист після деяких вагань у принципі припустив можливість спільної реалізації пива, але задекларував, що він теж людина із засадами, а тому про чвертку не може бути й мови – це, мовляв, принижує його професійну гідність і світлу пам'ять батьків-засновників сповідуваного ним вчення Дж. Ватсона, К. Лешлі, а також, хто б там що не казав, і А. Вейса. Ситуація створилась патова.

Тут втрутився один пенсіонер-собачник, який славився своїм красномовством і принципово ніколи не пропускав навіть найменшої нагоди випити "на дурняк". Після короткого вступу він заявив високим договірним сторонам наступне.

З одного боку, йому, мовляв, цілком зрозуміла настанова пана біхевіориста на півлітру: це стандартна, загальноприйнята й узвичаєна одиниця розрахунків, і в цьому разі вона цілком правомірно заявлена як складова стартової ціни. Однак шановному біхевіористу слід враховувати, що країна переживає затяжну економічну кризу, над чим невтомно працює влада, а тому не варто обурюватися, що протилежна договірною стороною грає на пониження і намагається названу ціну денонсувати у бік мінімізації: до цього спонукають суворі реалії життя в перехідний період – від дуже поганого до ще гіршого.

З другого боку, цілковите несприйняття шановним п'ястукотерапевтом півлітри ще могло бути зрозумілим і навіть частково виправданим, але тільки до моменту його, собачника, появи: усе ж таки півлітра на двох – це, погодьтеся, уже майже розкіш. Тепер же, коли з'явився він, третій, ситуація стає класичною ("зметикувати на трьох"), а тому, з огляду на це і для культивування духу здорового традиціоналізму, панові п'ястукотерапевту слід би послабити свій опір.

Крім того, пропоноване шановним п'ястукотерапевтом вирішення проблема пива теж, м'яко кажучи, не викликає ентузіазму: фактично воно йде врозріз із визначальним вектором нашої зовнішньої політики. Якщо вже справді прагнемо в Європу, то не відкладаймо цього на колись і на когось, а намагаймося – кожен зокрема і всі разом – уподібнюватися до європейців уже зараз, негайно, при кожній нагоді! Тому пропозицію розпити літр пива на двох – і це в той час, коли європейський стандарт одноразового вжитку становить 300 грамів! – він особисто вважає поспішною, непродуманою, а головне – політично короткозорою і навіть шкідливою. Такими екстремістськими діями ми бездумно принижуюмо в очах цивілізованого світу і себе, і державу. Яка ж Європа чи Америка сяде після цього за стіл переговорів із такими нецивілізованими людьми? І хоч сам він, собачник, традиційний опозиціонер у законі і голосував чи то за "Нашу Україну", чи за "БЮТ" – уже не пам'ятає, але не хотів би своїм невтручанням сприяти компрометації зовнішньої політики влади, хай і Кучминої. Ми, кінець кінцем, патріоти чи ні? Тому вносить пропозицію: діяти як справжні європейці і пиво теж розпити на трьох, а залишкові 50 грамів горілки і 100 грамів пива не ділити, а в дусі гуманізму офірувати їхньому колезі двірникові, якого після вчорашнього дуже трясє. Зробити це можна он у тій підворітні. Тим більше, що він, собачник, готовий інвестувати в обговорюваний проект потрібні 50 копійок.

Його толерантна, політично виважена і патріотична промова справила на присутніх європейців велике враження. Двірник, що хильцем стояв неподалік і з останніх сил тримався за мітлу, просльозився. Зворушений біхевіорист погодився за всіма пунктами. Присоромлений п'ястукотерапевт – теж, тільки категорично відкинув вимогу передоплати. Тому, щоб не затягувати процес реалізації тепер привабливого для всіх проекту, біхевіорист скоромовкою виклав свої міркування щодо реабілітації методики "нам'яти рило".

Їх суть була така.

1. Усі закиди насправді стосуються не самої випробуваної століттями методики під назвою "нам'яти рило", а спрощеного трактування цієї назви. Бо надто прямолінійне ототожнення назви методики з вибором місця для биття, як виявилось, суттєво знижує ефективність самої методики.

2. Більшість нам'яторилих імпрезюністів активізувалися після п'ястукотерапії саме тому, що їх били якраз у рило (у зуби, ніс, вухо, око). При цьому не було взято до уваги наступне:

а) що методика "нам'яти рило" виникла десь у середньовіччі – у часи, коли в суспільстві ще культивувалися честь, гідність, сором, а тому тоді побиті імпрезюністи ховалися від ганьби;

б) що ми живемо в інформаційному суспільстві, яке має зовсім іншу ціннісну орієнтацію: у ньому визнання здобуває не той, хто наділений якимись чеснотами, а той, кого частіше згадують

ЗМІ;

в) що імпрезіоністи паталогічно славолюбні і заради популярності залюбки біжать з розбитим носом чи підбитим оком або до людей, або до спраглих сенсації редакцій газет, або до завжди інформаційно зголодованого телебачення, для якого заюшене імпрезіоністичне рило – справжня знахідка;

г) що "нам'яти рило" передусім означає "набити за свинство", а лише в другу чергу – "побити лице".

3. Звідси висновок біхевіориста: методика "нам'яти рило" залишається ефективною і в наш час, але в інформаційному суспільстві імпрезіоністів, на його думку, слід бити не в лице, а по зовсім інших місцях, бажано – по діагонально протилежній до лица частині тіла. І не обов'язково – методом п'ястукотерапії. Це – хибна генералізація методу. Таке вже було з діалектичним матеріалізмом і закінчилося дуже погано. Є й інші і не менш ефективні способи, про які не будемо зараз говорити. Але є, наприклад, ременотерапія і різкотерапія, колись широко застосовувані в народній педагогіці: перша переважно в сімейному, друга – у шкільному вихованні. Чому б не використати їх і їхні аналоги? І тоді ніякої активізації ні, можливо, навіть продовження діяльності атентованих таким чином імпрезіоністів не буде. Бо знімати штани на людях чи перед об'єктивом імпрезіоністи, нам'яторилі, наприклад, шляхом букотерапії, не стануть – таке не додає популярності.

Біхевіорист навіть давав 99-відсоткову гарантію такого застосування традиційної методики в його інтерпретації. Логіка його аргументів була настільки переконлива, що йому повірили на слово. Зрештою, завершив біхевіорист, кожен може поекспериментувати і переконатися сам: імпрезіоністи довкола так і шастають, то ж проблем із експериментальним матеріалом немає – було б бажання. Усі: п'ястукотерапевт, собачник і навіть частково протверезілий від розумового напруження двірник – заявили, що обов'язково опрацюють хоча б по одному імпрезіоністу. І не тому, що сумніваються у геніальних висновках та аргументованій прогностиці шановного біхевіориста, а щоб підвести під них солідну і переконливу статистичну базу.

Так колективними зусиллями було збережено для сучасників і нащадків цінний спадок предків.

Не заперечуючи його ефективності, ми все ж далекі від того, щоб цю методику вважати панацеєю. Звичайно, мінімалізувати у такий спосіб шкідливу діяльність імпрезіоністів, як обіцяють фахівці з політпаталогії, паразитології, п'ястукотерапії та букотерапії, – можна і треба. Але викоринити саме явище імпрезіонізму – ні. Для цього треба постійно виробляти в українців ідейний імунітет проти цієї зарази, формуючи світогляд нації у потужному силовому полі національно значущих Ідеї і Чину.

Всебічне дослідження імпрезіонізму і написання його історії продовжується. Тут – широке поле діяльності для представників різних наук. Наш текст – лише скромна спроба коротко викласти шановним читачам саму суть явища імпрезіонізму і драматичну та повчальну історію вживання в нашу епоху давньої і випробуваної методики боротьби з ним. Може, комусь пригодиться: як не в практиці, то хоч у науці.

Для майбутніх дослідників, істориків та читачів – два застереження.

По-перше, про діяльність імпрезіоністів легко збирати матеріали – вони самі лізуть в очі. Але писати про них важко: комп'ютери чомусь не терплять імпрезіонізму, а тому вперто виправляють "З" на "С". Доводиться постійно долати цей перманентний кібернетичний бунт. То ж якщо в цьому тексті (крім другого абзацу) зустрінете інше написання, знайте: винен антиімпрезіоністично налаштований комп'ютер, а не автор, редакція чи коректор.

По-друге, наведені в цьому тексті диференційні ознаки імпрезіонізму слід застосовувати комплексно, у повному обсязі, щоб випадково не зарахувати до імпрезіоністів справді діяльних, заслужених і шанованих людей.

Автор не має ілюзій з приводу того, якого саме характеру будуть відгуки на цю його працю: імпрезіоністи постараються... А от за матеріали, які б допомогли розширити і поглибити характеристику імпрезіонізму, буде справді вдячний.

1 серпня 2003 р.

Василь Петрович ІВАНИШИН

ЖЕРЦІ ІМПРЕЗИ

МАЙЖЕ НАУКОВИЙ ТРАКТАТ
ЗІ СФЕРИ ПОЛІТИЧНОЇ ПАТОЛОГІЇ

**ВФ "Відродження" заснована 21 листопада 1991 р.
Петром та Олександром Бобиками, Василем Іванишином**

Президент фірми *Василь Іванишин*
Головний редактор *Ярослав Радевич-Винницький*
Директор фірми *Ігор Бабик*

Підписано до друку з готових діапозитивів 22.08.03.
Формат 60x84^{1/16}. Папір офс. No 1(текст). Гарнітура SchoolBookC.
Офсетний друк. Умовн. друк. арк. 1,28. Обл.-вид. арк. 1,22.
Наклад 500 прим.

Видавнича фірма "Відродження"
82100, м. Дрогобич, вул. Т. Шевченка, 2.
Тел. (office): (03244) 2-17-94, 3-73-59. Факс (office): (03244) 3-72-93.
79049, м. Львів-49, аб/с 10480.
Тел./факс (дирекція): (0322) 40-59-39.
E-mail: babyk@lviv.farlep.net

Іванишин Василь.

I-19 Жерці імпрези. Майже науковий трактат зі сфери політичної патології.– Дрогобич: Видавнича фірма "Відродження", 2003.– 22 с.

ISBN 966-538-142-3

Нова праця політолога і публіциста Василя Іванишина "Жерці імпрези" у памфлетній формі окреслює деякі потворні явища нашого суспільно-політичного життя – те, що заважає реалізації української національної ідеї, примітивізує нашу політику і сповільнює історичний поступ нації.

Видання розрахована на широке коло читачів.

ББК 84.4УКР-4
УДК 821.161.2-92